

účinnost trestu byla zaslouženě zvýšena. Bylo proto odvolání státního zastupitelství v tomto směru vyhověti.

Naproti tomu nelze mu však vyhověti, pokud si stěžuje do toho, že ztráta čestných práv občanských nebyla nalézacím soudem vyslovena. Jednání obžalovaného nenasvědčuje, jak státní zastupitelství za to má, pohnutkám nízkým a nečestným. Účelem obžalovaného bylo, šířiti zásady strany, jejímž je přívržencem. Byť by se i za účelem dosažení cílů, vytýčených programem strany, dostal do vážného konfliktu se zákonem, proviniv se proti němu, nelze přece v jeho projevech, jak správně uznal nalézací soud, spatřovati pohnutky nízké a nečestné, obzvláště, an obžalovaný, jak to zjišťuje nalézací soud, nebyl veden úmyslem zištným. Poněvadž pak obžalovanému byl uložen trest kratší jednoho roku, nejsou tu podmínky pro vyslovení ztráty práv občanských podle § 32 zák. na ochr. rep. a bylo proto odvolání státního zastupitelství zamítnouti v tomto směru jako neodůvodněné.

Čís. 2878.

Ustanovením § 199 a) tr. zák. chráněno jest právo státu na nerušené (nikoliv i správné) vykonávání soudnictví (v zákonech založený nárok státu, by svědci při soudním výslechu udali podle pravdy a úplně, co svými smysly postřehli o skutečnostech tvořících předmět výslechu).

Objektivní podmínkou zločinu ucházení se o křivé svědectví jest pachatelova žádost, by svědek vypovídal u soudu jinak, než jak postřehl, subjektivně se vyžaduje vědomí pachatelovo, že to, co svědek má potvrditi, není v souhlase se subjektivními postřehy svědkovými.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1927, Zm II 232/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 22. dubna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzujícím výroku jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Neopodstatněna jest stížnost, pokud po stránce hmotněprávní (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.) namítá, že výrokem, sprošťujícím stěžovatele z obžaloby pro zločin nebezpečného vyhrožování odpadl i podklad zločinu ucházení se o křivé svědectví. Jestliť právem, chráněným ustanovením § 199 a) tr. zák. právo státu na nerušené — nikoliv jen, jak stížnost uvádí, na správné — vykonávání soudnictví, neboli — pokud jde o křivé svědectví a ucházení se o ně — přesněji v zákonech založený nárok státu, by svědci při soudním výslechu udali podle pravdy a úplně, co svými smysly postřehli o skutečnostech tvořících předmět výslechu. Toto právo dochází újmy již nepravdivostí nebo neúplností svědecké výpovědi o sobě, třebaž nenastala další škoda tím, že následkem nepravdivého neb neúplného svědectví byl vynesena rozsudek věcně ne-

správný, a třebas rušením vykonávání soudnictví křivým svědectvím pro jeho bezvýznamnost nevzešlo ani nebezpečí nesprávného výkonu soudnictví. Proto nezáleží nikterak na tom, že stěžovatel byl sprostěn z obžaloby pro zločin nebezpečného vyhrožování, jenž byl zjišťován výsledkem i V-a, u něhož se stěžovatel o křivé svědectví ucházel, a že v tomto směru byla výpověď V-ova bezvýznamnou, protože sprostující nález byl vynesena z jiných důvodů, než pro nedostatek zjištění souzené vyhrůžky. Stížnosti nelze však upřít oprávnění, pokud z důvodu zmatečnosti podle čis. 5 pokud se týče i čis. 9 a) §u 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud dospěl k odsuzujícímu výroku způsobem vadným, neodůvodniv vůbec, proč vzal za prokázanu skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. Objektivní podmínkou zločinu ucházení se o křivé svědectví je žádost pachatelova, by svědek vypovídal u soulu jinak, než jak postřehl, subjektivně vyžaduje se vědomí pachatelovo, že to, co svědek má potvrditi, není v souhlasu se subjektivními postřehy svědkovými. Nalézací soud, který přikládá výroku »Pepíne, neutop mne«, jež obžalovaný pronesl k Josefu V-ovi na chodbě krajského soudu v Uh. Hradišti, když tento měl býti slyšen jako svědek v jeho trestní věci, ten význam, že se tím obžalovaný u svědka ucházel o křivé svědectví, které před soudem se mělo vydati, odvolává se v té příčině toliko na to, že to plyne z doslovu a podle úmyslu z něho (scil. z doslovu) zřejmého. Než mezi těmito důvody a mezi rozhodnou skutečností, jež má býti odůvodněna, není vůbec logické spojitosti. Podle doslovu výroku »Pepíne, neutop mě« není totiž vyloučeno, že obžalovaný chtěl na svědkovi toliko, by nepřibarvoval věc, nebo by nepravdivými údaji mu snad nepřitěžoval. Bylo proto povinností nalézacího soudu, by zjistil okolnosti, z nichž dospívá k závěru, že doslov a úmysl z něho zřejmý měl v souzeném případě smysl rozsudkem mu přikládaný a by uvedl v rozhodovacích důvodech, proč právě přikládá slovům obžalovaného onen význam. Jest krom toho dobře myslitelné, že jak doslov, tak i úmysl z něho zřejmý mohou míti docela opačný význam, to tím spíše, měl-li obžalovaný na zřeteli, že svědek V. drží s druhou stranou (H-ovými), s níž jest spřízněn, a bude míti sklon k tomu, by vylíčil věc jinak, než se sběhla. Ježto tedy nalézací soud neodůvodnil logicky, proč má za prokázanu skutkovou podstatu zažalovaného zločinu, což sluší klásti na roveň chybění důvodů vůbec (§ 270 čis. 5 tr. ř.), trpí napadený rozsudek zmatkem nedostatku důvodů podle čis. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 2879.

Správce zaopatřovacího ústavu hlav. města Prahy jest úředníkem ve smyslu § 181 odstavec druhý tr. zák.

Předmětem zpronevěry mohou býti i věci zastupitelné (peníze), leč by si byl vlastník vyhradil pouze obligační nárok na vrácení téhož množství.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1927, Zm I 33/27.)